

LIBRIS

We know
books

Simona Radu
Petronela Prepelită

Dincolo de munte

Prin fumul gros și iute abia se mai văd chipurile sălbatice ale războinicilor cu pletele vâlvoi și bărbile zburlete. Stau toți la masa lungă din lemn negeluit, pe care zac de-a valma hălci întregi de carne pe jumătate nefriptă, ulcele vărsate printre bălți de mied dulce și alte hălci de carne, ori ciolane întregi aruncate cu nepăsare. E ospăț mare pentru neamul lui Walar în Noaptea Cumpenei, când bezna cea lungă e biruită și lumina prinde puteri. Sigrid e vesel. Părintele său l-a încredințat că a cumpănit îndelung cu bătrânii cei înțelepți și împreună l-au ales pentru o misie de seamă, mai importantă decât toate de până acum. E un tânăr viteaz, care nu și-a făcut neamul de rușine și deja și-a câștigat un nume printre boreii săi, dar și printre clanurile sălbatice care îi înconjoară. El e Lupul Fiordului. Se va ține seama într-o zi de vrerea lui, poate chiar părintele Walar, căpetenia respectată a boreilor, să-l aleagă urmaș, deși bănuise până acum că fratele său mai mare ar fi cel preferat... Dar ce altă alegere cumpănită împreună cu bătrânii cei înțelepți ar putea fi?

Se simte cam amețit, știe că a întrecut măsura, dar nu-i pasă. Râde și cântă alături de fărtații lui, războinici tineri și aprigi cu care a pus pe fugă de multe ori Neamul de pe Insulă, sălbaticii oameni ai ghețurilor cu care boreii lui Walar se înfruntaseră de când se știau. Vorbesc tare, râd cu hohote fără să le pese de nimic, căci ospățul e dat oamenilor de zei ca să trăiască viața din plin. Cineva îi întinde un corn de bour plin ochi cu mied și Sigrid îl dă peste cap în chiotele tuturor, apoi dă tonul unui cântecel deocheat și ceilalți îi țin isonul, izbind în masă cu mânerul cuțitelor sprintene și boncăluind cu opincile în pământul bătătorit de pe jos.

De undeva se aude și o tamburină care face câteva fete să se miște sprintare cu talgerele mari și apoi să se așeze râzând acolo unde au fost chemate. Lui Sigrid îi place una roșcată, cu părul adunat în două cosițe care îi cad pe pieptul generos. Are și niște ochi schimbători ca marea, care strălucesc acum de la miedul gustat în repetate rânduri, dar deja Brego a pus mâna pe ea și Lupul chiar nu are nevoie acum să se încaiere cu bunul său prieten. Dacă Walar l-a ales, vor veni și femeile cât de curând. Hohotește dând capul pe spate și apucând un nou pocal plin. Genunchii i s-au cam înmuiat, dar nu-și face el griji pentru asta.

Totuși, parcă ar fi fost mai bine să aibă mintea limpede... se gândește două pocale mai târziu, când părintele lui intră în sala lungă însoțit de vraciul care poartă cu mândrie blana sa de urs pe un umăr și de bătrâna Segovia, vrăjitoarea. Ea știe să dezlege apele sau să alunge norii, dar cel mai mare har al ei este vă vadă ce-i paște când se avântă împotriva vrăjmașilor. Sfatul nu ia niciodată o hotărâre mare fără s-o cheme pe baba Segovia, așa că Sigrid se încordează ca înainte de o luptă, chiar dacă are hainele în neorânduială și genunchii abia îl mai țin.

În sala cea lungă se lasă liniștea. Regele Walar, căpetenia cea mai mare a neamurilor boreilor, se face că nu observă risipa de mâncare și băutură, deși uneori îi dojenește pe zurbagii săi războinici pentru asta. Acum are altele pe cap și, oricum, la începutul primăverii oamenii au și ei dreptul să petreacă în voie. Viața e grea pentru neamul său doar când crivățul și viscolul urlă afară, în zilele ca un amurg ale iernii celei lungi. Zâmbește înțelegător și îi privește cu plăcere. Alături de el îl are pe feciorul cel mare, aprigul Maire Viro, Marele Bărbat, hărăzit încă de la naștere să conducă, iar Sigrid are un moment de derută, gândind că nu-l poate alege pe el ca urmaș atâta timp cât fratele lui e acolo, mândru și întunecat, privit deja ca un conducător de către

neamurile boreilor. Cât de prost a putut fi să creadă asta? Deodată, băutura cea dulce parcă i se întoarce acra oțet pe gât și se roagă zeilor să nu se facă de răs și să vomite ca un flăcăiandru. A băut cam prea mult...

— Fiul meu! îl caută Walar cu privirea și parcă nu-i place ce vede. La următoarea lună plină, zeii vor fi cu tine să pleci într-o călătorie lungă până pe tărâmul pelasgilor lui Costoborus, din miazăzi, de unde acum multe ocoluri de soare s-a desprins neamul nostru.

Cuvintele parcă nu au noimă pentru Sigrîd, așa că stă câteva clipe să le cumpănească, blestemându-și mintea încețoșată ca Fiordul lui Sikar la vreme de furtună: să plece la pelasgi? Dar... e cale de două luni pline până acolo, dacă zeii îi sunt prielnici... De ce-l alungă părintele său? Asta e misia lui cea de seamă?

— Eu? Ce să fac eu la pelasgi? murmură urmărit cu încordare de Brego și de toți prietenii săi, care simt că-l vor pierde.

— Ai să te-nsori, fiul meu.

Glasul calm și adânc al părintelui său îl izbește ca o măciucă. Privește năuc în jur și vede începutul de rânjet al lui Brego, ce stă gata să spună vreo glumă deocheată. Dar regele e acolo și e prea serios pentru una ca asta. Genunchii îl trădează pe Sigrîd, așa că se așază pe scaunul care dintr-odată pare pus pe ape. Se clatină. Băutura prea multă caută o cale de ieșire și parcă îi explodează în creier. Vor să-l alunge, pesemne că fratele său știe multe despre asta, de aceea acum parcă rânjește batjocoritor. Întotdeauna l-a privit pe Sigrîd ca pe un ghimpe în coastă, temându-se că se va ridica într-o zi mai presus de el...

Dar nu astăzi. Astăzi Sigrîd e năucit și a băut prea mult, așa că toate își dau mâna și se amestecă în mintea lui, doborându-l întocmai cum securea doboară un trunchi de copac. Pentru prima dată în viața lui cade sub masă, urmărit cu ecouri adânci de râsetele războinicilor care parcă îi sfredelesc creierul și îl aruncă în bezne.

Din neagră, noaptea se face străvezie. Undeva spre răsărit prind să licăre zorile, iar zeii au hărăzit această zi, ultima de pribegie pentru grupul boreilor, să fie o zi însoțită. Sigrîd s-a trezit primul. De fapt, somnul s-a lipit greu de el în ultimul timp. Are inima amară, iar amărăciunea s-a trezit odată cu el. Ar vrea să se afle oriunde, în cel mai întunecat fiord de pe tărâmurile lui înghețate din miazănoapte - chiar și în brațele Hellei să fi ajuns, ar fi socotit că zeii au fost milostivi cu el și și-ar fi primit soarta împăcat. Numai că e aici, în văile împădurite, luminoase și sălbatice ale munților Karpathos, de unde părintele său îi povestea cu mândrie că a plecat cândva neamul boreilor. Poate să fi plecat. Asta a fost demult, pe vremea străbunului Wulfila, care s-a dus mânios de pe moșie să-și găsească colțul lui de lume unde să fie stăpân și să-și ridice propriul regat, dincolo de ochiul părintitor și întunecat al părintelui său, Borus. La moartea lui Borus, a fost chemat înapoi cu cinstire de sora sa Argana, dar ea se măritase între timp, avea copii și o moștenire întreagă de condus și apărut. Wulfila a asigurat-o că vor fi mereu frați buni, dar de întors nu s-a întors decât atât cât să nu-și uite rădăcinile. Bărbatul Arganei se dovedise destoinic și cu inima curată, regatul pelasgilor înflorea sub ocârmuirea lor înțeleaptă, așa că în nordul îndepărtat, printre cețuri și zăpezi, a prins a se înălța și noul regat al boreilor, ca un lăstar viguros din străvechiul trunchi. Poate că limba le suna mai diferită acum și portul li se asprise de la viscole și ghețuri, poate că se aveau ca frații cu pelasgii, așa cum se avuseseră Wulfila și Argana, dar neamul boreilor crescuse și se întărise, fiind respectat de toate neamurile mării înghețate de miazănoapte. Sigrîd nu înțelege de ce mai trebuie să țină la vechea datină care să continue înfrățirea cu neamul pelasgilor, căci prietenie putea fi și fără asta.

Cum era de câțiva ani între el și Darzus, fiul lui Costoborus, regele pelasg din Berzobim, cetatea cea albă. Ca să ajungă aici, a plecat din fiordul lui în urmă cu două luni, când primăvara nu mai lăsa viscolul să le despice carnea de pe oase. Se va întoarce acasă după un întreg ocol de soare, ducându-și mireasă nedorită cu el. Nevasta e a ta, luată cu legământ în fața zeilor și a oamenilor, devine parte din tine. Cum poți să juri credință unei neveste pe care n-o cunoști, cum poți s-o faci parte din tine, cum poți să-i încredințezi prunci? Dacă e urâtă, ori bătrână, ori rea de gură, încât ajungi să nu mai rabzi să stai cu ea sub același acoperiș?

Acum vreo zece ocoluri de soare, dacă nu mai puțin, se întâlnise cu Darzus și o ceată de vânători pelasgi tocmai sus, în miazănoapte și petrecuseră iarna pe malul Mării Înghețate. Erau flăcăi pe atunci, doborau zimbri și bouri ca să-și arate bărbăția. Sigrid abia fusese acceptat ca războinic, Darzus încă mai lupta pentru asta și încă se făceau glume pe seama flăcăului cu caș la gură. Bălai și mereu vesel, Sigrid îl îndrăgise ușor. Aflase atunci că flăcăul are o soră cu vreo doi ani mai mare, de care abia așteaptă să scape într-o bună zi, pentru că îi face zile fripte cu gura ei mare și slobodă. Bietul Darzus ar fi fost în stare să ducă legat un bărbat care să se însoare cu ea, numai s-o vadă plecată de-acolo. Iar acum, în numele frăției dintre borei și pelasgi, urmând datina deja statornicită, regele Walar din neamul lui Wulfila își trimitea fiul să se însoare cu fata regelui Costoborus...

Sigrid se simte trădat. Amar, trădat și chiar... înfricoșat de ce-i va aduce ziua de mâine, când vor fi ajuns deja în Berzobim, cetatea cea albă. Pașii îl poartă ei singuri departe de tabără, într-un loc în care să fie singur, să se poată gândi în voie și să-și deplângă soarta departe de ochi străini. Visase cândva să înfrunte liber depărtările și marea, să găsească noi pământuri, asemeni străbunului Wulfila, să supună neamuri barbare și sălbaticе, să-și

întemeieze propriul regat care să înflorească la fel ca cel al părintelui său. Visase multe... și se alegea praful. Tot necunoscutul îl va înfrunta și acum, rânjește el în lumina de cleștar a dimineții, filtrată dulce prin frunzișul tânăr. O femeie necunoscută, cu care să facă prunci și să fie uniți până când moartea îi va despărți. Cumplită soartă!

Urechea îi prinde trosnet ușor de vreasc călcat cu piciorul și devine atent, scuturându-se de amorțeală. S-a depărtat mult de tabără și e pe meleaguri străine. Nu știe peste ce ar putea da aici, însă Darzus îi povestise de urși, lupi și râși, întocmai ca în pădurile din Midgard, de bouri mari și de zimbri umblând în turme nesfârșite, care zguduie pământul. Pune mâna pe arc și iese puțin mai la lumină, să vadă din toate părțile și să fie pregătit. În față malul se surpă într-o râpă adâncă, iar pe buza ei, printre brădetul pipernicit, zărește o licărire albă. În rest, nicio fiară temută nu tulbură liniștea codrului secular.

Sigrid lasă arcul. Pășește în vârful picioarelor, ocolind pieziș tufărișul, să vadă limpede licărirea cea albă. Apoi se oprește încremenit, ducându-și mâna la gură. E o fată... ba nu! E o zână bălaie în veșmânt subțire de borangic, prin care i se zăresc rotunjimile feciorelnice, cu părul ca soarele, despletit, curgându-i în râuri pe umeri și pe spate, iar tânărul caută prostit să-i vadă aripile. Fata nu-l simte. Ține ochii închiși și lasă capul pe spate. Stă chiar pe buza râpei, opincile mici abia de-i mai ating pământul. Apoi deschide brațele, albe ca două aripi. Vrea să se arunce! se îngrozește Sigrid. Da, vrea să se arunce. De jos, colții de piatră o privesc atât de ispitori... Sigrid țâșnește din împietrire tocmai când piciorușele fetei dau să se desprindă de pământ. Precum un vultur care își înșfacă prada, o prinde și se rostogolește cu ea în brațe, departe de buza râpei. O ține strâns, să fie sigur că a smuls-o din hăuri și n-ar mai vrea să-i dea drumul niciodată. Ea a

șipat prelung, dar parcă și-a pierdut puterile. S-a agățat cu mânuțe crispate de pieptarul războinicului apărut din senin și tremură, copleșită de ceea ce era să facă. Tremură și Sigrid, dar la el e altfel. Simte că ceva înăuntrul său a luat foc și îl mistuie. Niciodată nu a mai ținut în brațe făptură mai gingașă, mai delicată... Trupul ei subțire e lipit de-al lui, dinspre ea îl învăluie un parfum suav de flori de câmp și apă proaspătă de izvor... e o zână ruptă din basmele spuse în bezna lungă a iernii, când se adună toți în jurul focului din vatră. Zâna deschide încet ochii și îl privește speriată. Are cerul senin în priviri, iar lumea întreagă se umple de albastru. E speriată? Poate să fi fost cândva. Acum ținutuește cu uimire războinicul înalt și bălai, iar dincolo de răceala resemnată a morții, focul a izbucnit deodată în pieptul ei, o amețește, îi înflorește bujori în obraji palizi. Sigrid uită că ar trebui s-o elibereze; în acea clipă, și-ar scoate inima și i-ar pune-o la picioare.

— Cine ești tu, zână? șoptește încet, pierdut, cu inima bubuindu-i în piept și gâtulejul uscat dintr-odată.

Cuvintele sună ciudat în liniștea clipei, iar lui îi e teamă să nu spulbere vraja și să rămână cu brațele goale, singur, prost și ingenuncheat în iarba mătăsoasă a luminișului.

— Meda... șoptește răspuns cu glăscior mic și slab, iar ochii lui cenușii, care pentru prima dată și-au pierdut oțelul din privire, stau agățati în neștire pe buzele zânei, dulci și rumene ca frăguțele coapte.

Dar zânele au alte legi. Ochii ei se pleacă, acoperiți de gene lungi și pumnișorii resping bărbatul care încă o mai strânge la piept. El îi ascultă cuminte porunca nerostită, o ridică și o pune ușurel cu picioarele pe pământ, dar încă îi înlănțuie mijlocelul, fără să-și poată rupe ochii de la ea.

— Pe tine te-aș lua în clipa asta și te-aș duce mireasă în casa tatălui meu...

Dar ea oftează și îi îndepărtează mâinile.

— Sunt sorocită altuia, spune încet, parcă cu rușine, parcă cu părere de rău.

Apoi se desprinde și fuge ca o nălucă prin capătul celălalt al luminișului, lăsându-l acolo încremenit, incapabil s-o urmeze, neputincios să mai ceară vise frumoase de la viață.

— Și eu sunt sorocit alteia, murmură într-un târziu cu obidă în poiana pustie, lăsând în jos brațele goale și dintr-odată inutile. Pe Tatăl Zeilor, ce bujor de fată... A plecat cu sufletul meu cu tot și dusă e...

***

Se trezește într-un lac de apă, cu trupul încordat și gata pregătit să facă față atacului dureros, doar că... nu îl doare nimic. Respiră adânc de câteva ori, ca să-și liniștească mintea tulburată și realizează imediat că tocmai a ieșit dintr-un nou coșmar. S-a visat undeva... pe un tărâm ciudat, ceva rău i se întâmplase, dar nu își amintește bine ce. Zăcea jos, pe iarba udă cu miros de fum... da, parcă mirosea a fum... iar o femeie urâtă îl descânta. Altădată s-a visat trăgând cu arcul, exersând lupte cu o spadă arhaică sau luptându-se corp la corp cu niște malaci descreierați, urâți și echipați ca în preistorie. Totul i se înfățișa atât de real, încât...

Ciudat, credea că a terminat-o cu asta atunci când s-a întors în țară. Vreme de doi ani, astfel de vise i-au făcut nopțile zi și risca să se dilească, epuizat și furios din cauza oboselii. Însă imediat ce psihologii l-au retras din misiune și s-a întors acasă, totul a revenit la normal, de parcă niciodată nu suferise de vreun sindrom de stres posttraumatic. Până și experții evaluatori s-au mirat de totala și rapida lui recuperare. Iar acum, când în cele din urmă a fost repus în linie și i s-a atribuit o mică misiune într-un paradis montan

liniștit și izolat, visele revin în forță. Nu înțelege, căci e ciudat, de parcă ar mai trăi o viață chiar în vis. Ciudat și obositor, totodată. E drept că în timpul ultimei misiuni începuse să se obișnuiască și corpul lui nu mai resimțea atât de aprig oboseala, iar mișcarea i-a făcut întotdeauna mult bine. Poate că are nevoie de niște acțiuni și totul va trece iar. Doar a mai trecut o dată, nu?

Se ridică motivat, face un duș rece, se echipează rapid și iese în noaptea răcoroasă, luminată de stele și de luna care curând va merge la culcare. Va face o alergare lungă, pentru că are ceva de verificat pe traseu și, dacă tot s-a trezit, își va ridica din pat și echipa.

Se luminează de ziuă când ajunge în valea cu stânci, după mai bine de o oră de alergare prin răcoarea aspră a dimineții de mai. Peste tot în pădurea adâncă și întunecoasă pâlcuri mici de zăpadă încă strălucesc în lumina slabă, căci vara se lasă greu înduplecată aici, la munte. Zilele trecute chiar a nins și oamenii locului, deși învățați cu ierni lungi și geroase, par să-și fi pierdut răbdarea și suduie cu obidă vremea instabilă și înșelătoare, ce predispune la răceală și depresie. Dar el adoră frigul, de parcă nu s-ar fi născut și ar fi trăit mai mereu la câmpie. Răcoarea dimineții îi ascute simțurile și îi limpezește mintea ca întotdeauna, așa că iuțește pasul la coborâre și ajunge în valea pe care localnicii o numesc Micul canion. Dar nu pentru pitorescul numelui sau al decorului s-a îndepărtat atât de mult de aria perimetrului de aplicație. E a treia oară când vine aici și prima dată a fost din pură întâmplare, în urmă cu o săptămână, la câteva zile după ce a aterizat. Fascinat de munți și păduri, tocmai admira decorul, când a auzit... Nici măcar nu știe ce a auzit, însă părea a fi o șoptă venită pe o undă de vânt, un glas melodios și dulce, care inițial l-a lăsat fără suflare, iar apoi i-a dat o stare de agitație de parcă o măciucă îl bombardase în piept și el își făcea rapid planul de regroupare. A stat pe loc

secunde bune ascultând, simțindu-se ca într-un film fantasy cu mister, apoi, când șoaptele au încetat, a zbughit-o spre tabără cât l-au ținut picioarele, precum un puști fricos. S-a temut să nu o fi luat razna, însă oricine ar fi ușor încurcat de așa o treabă. Și-a pus băieții să scaneze zona cu drone și iscoade abile și bine camuflate, căci terenul este proprietate privată, dar locul e pustiu. Așa că acum două zile a pornit cu noaptea-n cap într-o nouă excursie la est de tabără și nici bine nu a ajuns în Canion, că a auzit iar șoaptele. Și din nou și-a simțit pielea înfiorată și părul ridicat pe ceafă, însă de data aceasta e aproape sigur că a înțeles un cuvânt. Ceva care suna a... Arana, Andana... Argana? Totul a durat mult mai puțin, dar a fost mai clar, așa că acum s-a întors cu artileria grea după el, căci două drone silențioase îl urmăresc de sus, are în ureche un microfon cu cască și contact prin satelit cu baza stabilită la Stația meteo. Și între timp s-a informat: canionul se află pe terenul celor cu hotelul Cabana Pietrelor Mari, o familie de oameni liniștiți și îndestulați, care stăpânesc muntele din tată în fiu, de când se știe lumea. Nu le plac intrușii dacă nu sunt musafirii lor și apără pădurea precum cei mai vrednici ecologiști. Încă nu i-a cunoscut, dar are asta în plan, imediat ce se lămurește ce-i cu sușotelile. Își atinge urechea stângă și șoptește răgușit.

— Raportează!

În ureche îi sună glasul somnoros, dar vigilent al sergentului de serviciu.

— Nicio mișcare, șefu. Iepurii încă dorm, iar păsărele și-au luat liber, că e sâmbătă!

Băieții cred că îi biciuiește cu un nou exercițiu prin care verifică aparatul. Doar nu era să le spună că aude voci aduse de vânt tocmai în mijlocul pustietății, nu?

— Scanează termic!

— S-a-nțeles!... Nimic, șefu! Locul e înghețat și pustiu.